

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

17. De bonis cogitationibus, ac propositis opere exequendis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

ritus inter terram, & calum. Reverà sancta cogitatio à terra hominem elevat, ac suspendit: quòd si in cælo jam cum non constituit pe. fruitionem; ponit tamen per desiderium. juxta illud Apóst. *Nostri conversatio in calis est.*

Phil. 3.

Cogitationis
bona efficietas

Dan. 41.

Cogitationes
nostras bonas
avide arripit
unt Angeli.

Ubi notandum, Prophetam fuisse apprehensum in cincinnis capitis: quia nimirum bona cogitatio nos sublevar, & unicum bonum desiderium nos elevat. Dixit Angelus Habacuc, ut prandium in Babylonem, & in lacum ad Danielem deferret, cui ille: *Nec Babylonem vidi, nec lacum novi.* q. d. si scirem viam, quæ ducit in Babylonem, & si lacum noscerem, libenter irem. Mox Angelus hoc bono desiderio (in cinnino capitis) eum apprehendit, & ad Dei Prophetam detulit. Ut mox accipit bonum desiderium! ut mox Angelus ansam oblatam arripit! & quàm vim habet vel sola bona cogitatio, ut tale pondus sustineat! Væ his, qui nec solam bonam cogitationem in corde nutriunt.

*Quantum laboret Diabolus, ut
mox subortas in corde bo-
nas cogitationes
evellat.*

PVNCTVM XVI.

Math. 13.

Luc. 8.

Orig. hom. 8. in
lib. Iud. Hebr.
Cogitationibus
bonis perventis
dæmones.

Iud. 9.

Venit Diabolus, & tollit verbum de corde. Mox ut semen sanctæ alicujus cogitationis subortum videt, totis viribus, animiq; conatu enititur, ut de corde tollat, eradicet.

Observat Orig. Madianitas, per quos pestiferi spiritus adumbrantur, in valle Jezraël, hoc est, seminis Dei castra posuisse, castrametantur enim infernales Spiritus circa enascentes bonas cogitationes, ut mox subortas diripiant.

Cùmque servisset Israël, ascendebat Madian, & Amalec. & apud eos figentes tentoria, sicut erant in verbis, cuncta vosta-

Abant, nihil omnino ad vitam pertinet relinquentes, & instar locustarum universa complebant.

Ut in promptu sunt aves Inferni, ut canistrum in capite positum verbi Dei, sanctarumque cogitationum pane refertum abripiant?

Gen. 40.

Hinc quidam dicuntur esse veluti spiritus præcursores, quorum munus hoc solum est, ut evigilanti homini statim adsint, & frugum nascentes in corde primitias, tam Deo charas, tam Deo debitas, tantoperè requisitas diripiant, ac statim occupent. Ut summo mane, summâ attentione, ac vigilantia, qui nunquam dormiunt, præcurrere, & mille distractionibus mentem occupare, primumque locum tenere conantur!

Clim. grad. 21.
Dæmones præ-
cursores quina.

CAnticipaverunt vigilias oculi mei. D. Augustin. legit: *Anticipaverunt vigilias omnes inimici mei;* quod ipse de vigilia Dæmonum nos tentantium intelligit: quasi dicat, non expectant lucem, sed ipsa tenebris involuti, cum expersiscor, statim adsunt, ut inutilibus, ac noxiis cogitationibus in mentem intrent, ut obtortam aliquam bonam cogitationem abigant.

Psal. 76.

D. Aug. ibid.

Sic Ambros. ad illa verba: *Præven-
runt oculi mei ad te dilectulo.* An nescis, quòd primitias tui cordis, ac vocis quotidie Deo debes? Quotidiana tibi mensis, quotidianus est fructus. D. Bonavent. Item cum evigilas, statim omnes cogitationes tuas abjice de corde tuo, & offer Deo primitias cogitationum tuarum.

Psal. 118.

D. Ambr. ibid.
serm. 19.D. Bon. in in-
for. Novit. p. 4.

c. 4.

E De bonis cogitationibus, ac propositis opere exequendis.

PVNCTVM XVII.

Sed advertendum est, Deum non delectari bonis tantummodò cogitationibus,

Cogitationes
opere destitutis
non amat Deus

nibus, cum istiusmodi cogitationes possint, ac debeant conjungi bonis, ac efficacibus desideriis opere exequendi eandem bonas cogitationes.

Dan. 10.

Vir desideriorum, mox super articulos manuum erectus. Ut cunctis detur intelligi, manuum opera subsequi debere desiderium mentis: & hoc dicit verbum illud, Vir, id est, homo potens, & efficax desideriorum.

2. Reg. 18. Hebr.

Absalom, *Pax patris*. O bonam cogitationem, sed nunquam ad executionem perductam! Quid mirum, (ut ad metaphoram capillorum revertamur,) quod suis aureis capillis suspensus confusus sit?

Judith 13.

Coma bonarum cogitationum ad opus non perductarum majoris condemnationis occasionem præbebit. Judith tenuit comam Holophernis, & in penam caput illius abscedit, ut & Jachel alterius caput in terra defixit. Fieri nequit, ut hi bonam aliquam cogitationem non habuerint: sed quoniam hæc bonæ cogitationes nunquam in opus exierunt, propterea majoris damnationis ansam dederunt.

Judic. 5. Demones videt languentis voluntatis otiosa desideria.

Ut infernales hostes irrident quorundam inefficaces velleitates! Samsoni quondam abradi fuerunt capilli, quo facto ejus fortitudo defecit, tunc tamen Philisthæi lætati non sunt, nec convivati, sed ubi capilli ejus renasci cœperunt. Tunc ait Scriptura: *Principes Philisthæorum convenerunt in unum, ut immolarent hostias, & epularentur, dicentes: Tradidit Deus noster adversarium nostrum in manus nostras.* Videntur debuisse magis lætari, cum abradi fuerunt capilli, quam cum renasci cœperunt, quia capillis abradis fortitudo defecit. Nosti, quæ tunc, non autem prius fuerit lætitiæ causa? Quia semper timuerunt, ne crescentibus capillis fortitudo pristina rediret, quæ magnam populi stragem ederet, sed ubi viderunt capillos jam renatos, nec se tamen loco movisse, sibi ipsis certe persuaserunt, nihil ab eo mali in posterum passuros, unde convivia instruxerunt, lætati que sunt. Sic non lætatur Diabolus, cum quis per peccatum spirituales amittit fortitudi-

Samsonis capilli recrescentes celebrati convivio, non abradi. Curt.

nem, quoniam timet, ne capilli alicujus bonæ cogitationis, bonique desiderii iterum excrescant, per quos pristina redeat fortitudo: Cum autem excrescentibus iterum capillis cernit hominem non moveri ad operandum, educti jam bonis desideriis, nec unicum ponere gressum, ut ea executioni mandet, tunc lætatur, tunc omnem animi metum abstergere incipit.

A nem, quoniam timet, ne capilli alicujus bonæ cogitationis, bonique desiderii iterum excrescant, per quos pristina redeat fortitudo: Cum autem excrescentibus iterum capillis cernit hominem non moveri ad operandum, educti jam bonis desideriis, nec unicum ponere gressum, ut ea executioni mandet, tunc lætatur, tunc omnem animi metum abstergere incipit.

B Proponit ille, statim ac ex infirmitate convaluerit, adire Confessarium, venerationem mutare, atque cum Ezechia: *Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ. Domine, salvum me fac (ex istâ infirmitate) & psalmos vestros cantabimus cunctis diebus vitæ nostræ in domo Domini*, hoc est, studio me orationis dicabo, Oratorium adibo, frequens omnibus illis exercitiis intereo. Optimum quidem mentis propositum, & homine Christiano dignum, sed quid? Convalescit, & ecce nunciî Babylonicî, pristini amici, quibus ostendit thesauros, bonas hæc cogitationes, quas dum illi non approbant, à mente convalescentis diripiunt, nec multo post, eum in Babyloniam perducunt. Ubi nunc proposita? Si ex istâ infirmitate convalueris, hæc, & illa faciam. En è cubili surrexisti, in domo egredi cœpisti, sed ut Confessarium convenias, nec passum effers. Nunc infernales hostes lætatur, nunc credunt, quod ex eorum manibus non evades, quod in Babyloniam te ducent, ad pristinam molam te constituent.

Isa. 38.

Malè habentium infirmitas proposita.

C Christiano dignum, sed quid? Convalescit, & ecce nunciî Babylonicî, pristini amici, quibus ostendit thesauros, bonas hæc cogitationes, quas dum illi non approbant, à mente convalescentis diripiunt, nec multo post, eum in Babyloniam perducunt. Ubi nunc proposita? Si ex istâ infirmitate convalueris, hæc, & illa faciam. En è cubili surrexisti, in domo egredi cœpisti, sed ut Confessarium convenias, nec passum effers. Nunc infernales hostes lætatur, nunc credunt, quod ex eorum manibus non evades, quod in Babyloniam te ducent, ad pristinam molam te constituent.

D O quam debiles nonnulli! O quam parvâ præditi fortitudine, ac valore ad exequenda ea proposita, ac desideria, quæ animo conceperunt! Venerunt filii usque ad partum, & virtus non erat pariendi. Opus conceptum moritur in ventre bonæ cogitationis.

Isa. 38.

E Nescio quo spiritu isti conceperint, an à spiritu carnis, an ab aliquo timore mundano. Certè non à spiritu principali, vel ut transfert Hieron. à spiritu potenti, ut dicant: *A timore tuo, Domine, in utero concepimus, & peperimus spiritum.* Non sunt Dei percussi timore, ut veluti cervæ membranulas rumpant, & colligaturas

Psal. 50. Hieron. ex Hebr. Isa. 26. Psal. 28.

exolvant, & pariant, sed conceperunt aliquo inani timore, qui minus sufficiens est exolvere. & in lucem partem edere, unde conceptum in ventre retinent, cum evidenti ejusdem matris, hoc est, bonæ cogitationis, vitæ discrimine.

Prov. 21.

Hebr.

Jansen.

Desideria quomodo pigrum occidant.

Desideria occidunt pigrum, Hebr. Desiderium pigri interficit eum. Jansenius: Quia in suis desideriis morietur, eumque ad mortem usque perducunt, quod utin corporaliter pigris accidere videmus, ita similiter in spiritualiter pigris, qui cum salutem desiderant, & tamen labores bonorum operum subire detrectant, desiderando, & nihil præterea agendo, incidunt in mortem animæ, & tandem etiam in mortem æternam.

Cic. l. 4. epist. ad Attic.

O debilia desideria! o velleitates, non voluntates! Non quadrat his, quod olim Caesar dicebat de Bruto: Magni refert, quid hic velit: quicquid enim vult, valde vult, hoc est, quicquid cupiebat, incredibili quodam animi ardore cupiebat, nec priusquam id assequeretur, conquiescebat. Hunc Bruti affectum quam plurimi quidem in rebus fluxis, ac perituris habent. Nullis enim verbis exprimi potest, quantæ earum cupiditate ardeant, quamque nihil prorsus omittant, quo suorum votorum compotes fiant: At in salutis negotio, atque æternarum rerum desiderio non sic; quod enim volunt (nemo enim usque adeo demens est, ut salutem nolit) molliter, frigidè, languidè volunt.

Exod. 32.

Decreverunt filii Israël sibi idolum facere, ut circa illud saltarent &c. Tanto id animi ardore petierunt, ut Aaron in aures postularit: Tollite in aures aureas de uxorum, filiorumque, & filiarum vestrarum auribus, & afferte ad me. Quid sibi, queso, voluit Aaron? Theod. ait, hac postulatione eos divertere credidisse: Avaræ etenim sunt mulieres, & ornatus studiosissimæ; ideo postulavit, quod se nunquam ac cepturum ab eis credit. Sed vicit, ait Theod. earum improbitas, & præpostera liberalitas, alias avarissimarum. Vanitati certè dilectissimam opposuit vanitatem. Tollite in aures. Hebr. frangitur in aures, quasi dicat

Hebr.

A nunquam suis manibus frangent; & tamen fregerunt.

Decreverunt & illi turrim facere, cuius culmen pertingeret ad cælum, ut nomen suum concelebrarent. *Defendamus,*

inquit Deus, *quia ceperunt edificare, nec desistent, donec opere compleant.* Mirum, ab opere, à quo mille de causis, sumptuum videlicet, laboris, periculi, &c. desistere debebant, *nec desistent,* inquit Deus, *donec*

B *opere compleant.* Pari ratione obstinatissimam voluntate volunt nonnulli, quicquid volunt, nec ob ingentes sumptus, nec ob immensos labores terrentur: Sed cavete, ne his ullam piti operis occasionem præbeatis. O quam in hoc subito fatigantur! o quam miserè coarctantur! Si altare solum restaurandum est, ceptum opere non complet. O frigidam voluntatem! &c.

C *Vult, & non vult piger.* Hebr. *Desiderat,* Prov. 15. *& non anima ejus piger,* hoc est, non ex

Hebr. tota anima, sed ex desiderio veluti inanimato, & mortuo. D. Hieronym. sic interpretatur, & non anima ejus, id est, desiderat piger, sed mox id ipsum non placet animæ ejus. Arundo, vult disciplinam: venit semel, nec placet amplius: vult Sacramenta, accedit semel, nec amplius, &c. Vult, & non vult: vult quidem bonum, sed cum attendit laborem pro illo assequendo subeundum, non amplius vult. O quam verum! Vult homo piger regnare cum Christo, sed non vult pati pro Christo: vult præmia æterna, quæ promittuntur, non autem certamina, quæ jubentur. Vult, & non vult. Hæc vult, illa non vult; unde totus est in desideriis. *In desideriis est omnis otiosus,* ait cum

E Sed hæc desideria sunt quædam velleitates, non fortes, ac determinatæ voluntates. A qui velle nihil prodest, si fortitudo, animique firmitas deest: neque enim velle dicendus est, qui ita aliquid vult, ut in eum desidia torpeat; nec ad id, quod velle se profiteretur ad piscendum, nervos omnes ullo modo contendat. In hoc velleitatis gradu erat August. adhuc adolescens, ac vitiorum illecebris immersus, dum à Deo castitatem ad hunc

Sept.

D. August. & Conf. c. 8.

modum

modum petebat: Da mihi castitatem, & continentiam, sed non modò. Volebat scilicet, & non volebat: timebat, ne concupisceretur morbo quamprimum liberaretur, quam expleri malebat, quam extingui.

Matth. 11.

O quot Augustino perfimiles, qui volunt, & non volunt: Herodes, qui Joannem in carcerem cõjecerat, libenter eum audiebat, bona desideria concipiebat, sed quando Joannes, quæ prædicat, omni prorsus abjectâ morâ, ab eo perfici capiebat, nihil fibat. O miserum, qui Joannem in carcerem posuit, nec se ipsum à vinculis, quibus confixus erat, novat liberare!

Act. 24.

Afundines vento agitatæ. In Actis Ap. st. 1. Felix ille cum suâ Drusillâ semper læci adjuncta, & ipse libenter Paulum audiebat, quia aliquando ad Apostoli tonitrua jam jam novam vitam pariturus erat: qui tamen dum plenè non voluit, ab illâ Drusillâ avelli non potuit, totus contremuit, & tamen ab eâ Drusillâ avulsus non est. *Disputante autem illo de castitate, & de iudicio futuro, tremefactus Felix respondit: Quod nunc attinet, vade, tempore autem opportuno accersam te. O si tunc audivisset! ò si tuoc membranas rupisset, & colligaturas exolvisset! ò si novam vitam peperisset! ò si plenâ voluntate dixisset; Volo, &c.*

D. Greg. Naz. orat. de Basil.

Hi, qui hujusmodi velleitates habent, valde aptè à S. Greg. Nazianzen. comparantur hominum torpedine laborantium incessui. Ut enim illi moventur quidem, sed progredi nequeunt, moventur motu trepidationis, sed parum, aut nihil motu progressivo: Sic qui ita volunt, duntaxat volunt, nec in salutis negotio progressum ullum faciunt. Contra, qui ferio, ac fortiter salutem volunt, qui virtutem, ac perfectionem cupiunt, ita ad voluntam em studium, & ipsum opus pro viribus adjuvant.

D. Aug. sup.

Istud perveire ad opus, & executionem, efficacis esse voluntatis, optime inquit August. Non solum ire, verum etiam pervenire illuc, nihil aliud erat quàm velle ire, sed velle fortiter, & integrè, non semisauciam hac, atque illac versare.

A & jactare voluntatem, partem assurgentem cum aliâ parte cadente luctantem. Hoc idem ferè alibi, dum causam assurgens, cur animus ad bonum tardus, ac segnis est: quia, inquit, non plenè, neque ex toto vult; nec plenè volebam, nec plenè nolabam, ideo mecum contendebam, & dissipabar à me ipso.

Dedit Dominus Caleb fortitudinem, & usque ad senectutem permansit illi virtus. O quam pauci hanc fortitudinem habent! Caleb quasi omne cor, vel quasi viride. Pauci sunt, qui velint ex omni corde, sed ex medio corde, quamplurimi: & ideo statim eis fortitudo deficit, & non pervenit usque ad consummationem operis.

Et erit fortitudo vestra, ut favilla super pe, &c. Et requiescet super eum spiritus fortitudinis.

Confortate manus dissolutas, & genua debilia roborate.

Ut fortis David: Turavi, & statui custodire iudicia iustitia tua (propositum animi constans, ac juratum.) Non sic impius, non sic, sed tanquam pulvis, quem projicit ventus à facie terra, sicut veluti pulvis, qui ad omnem ventum per aërem fertur.

Sunt veluti folium ad ventum: Cecidimus quasi folium univ. h. e. stante quocumque tentationis vento, cecidimus. Sed arbor justus secus decursus aquarum fructum suum dat in tempore suo, & filium ejus non defluet: hoc est, bona proposita non sic facile cadunt, quin vireant folia, consistant flores, & videntur fructus.

Huc pervenit mystica Cantic. vinea: Videamus, si vinea floruit si flores fructus pariturum. Ubi Greg. Florent vineæ, cum mentes fidelium bona opera proponunt, sed fructus non pariunt, si ab eo, quod proposuerint, infirmantur. Non ergo intendum est, si vinea floreat, sed si flores ad partem fructuum convalescant.

Idem alibi: Omnis iniquus prius in cogitationibus arefcit, & postea in bonis actibus deficit: unde qui fructus iam vult habere mentem, curet, ne in cogitationibus arefcit.

Noluit intelligere, ut bene ageret. Hieron. H 3 Cef Psal. 35.

Cessavit cogitare benefacere. Arefactus est in cogitationibus, actum est. Caieb, quasi viride. Tale semper debet esse propositum mentis, ut ad executionis fructum pervenire possit.

Hebr.

Matt. 7.

Cajet. ibid.

Gen. 39.

D. Chryf. ibid.

Iosephus Aegypti per se verans castitas.

Ruper. ibid. D. Ephrem. ser. de laud. S. Ioseph. Patr.

Gloss. Interl.

Isal. 44.

Folium arefactum, arundo agitata, pulvis, arena, sunt homines inconstantes non bene radicati, fundati, &c.

Sunt hi veluti domus illa supra arenam fundata, quae ex pluvia, ventis tentationum corrui, non sunt fundati supra petram, &c.

Ut bene fundatus, ut stabilis Ioseph! Iniecit domina sua oculos in Ioseph, &c. dormi mecum, &c. Et huiusmodi verbis per singulos dies mulier molesta erat adolescenti. O tentationem gravissimam, huiusmodi verbis, sic nimis efficaciter ad luxuriam provocantibus! Mulier, quae rogatur, rogat, nullo servato verecundiae termino, non sollicitatur, sed ipsa sollicitat. Non accipit in mentem, inquit Chryf. quoddam haberetur domina, non quoddam ille erat, servus; sed a fornicitate capta, & diabolico incendio in juvenem insilite tentat. Per singulos dies, nullo intermisso die. Alii: Et factum est secundum hunc diem, post revolutam scilicet hebdomadam, vel lapsum annum, ut eo die, quo coepit tentare animum juvenis, eo quoque altera hebdomada, vel sequenti anno pergeret, ac conareretur illum evincere, quibus possederit ille cebris. Molesta erat, importune instabat, lacrymis, suspiriis, amplissimis pollicitationibus, ut Ruper. ait, obsecrabat, nullis omnino sumptibus pareens, ut inquit Ephrem, singulis horis mutabat amictum, & hanc variam scenam adhibebat. At cuinam? decepto? Adolescenti, non obligato, non frigido, sed adolescenti sanguineo; huiusmodi verbis: Per singulos dies mulier molesta erat adolescenti. Sic incentiva libidinum, ut hic ait Interlin. frequenter impetunt castitatem. Ad haec tamen lapis ille adamantinus, inquit Ephrem, & animo, & corpore inviolabilis persistit, atque in tantam procellam immobilis manet.

Ut bene fundatus, ut stabilis Ioseph! Iniecit domina sua oculos in Ioseph, &c. dormi mecum, &c. Et huiusmodi verbis per singulos dies mulier molesta erat adolescenti. O tentationem gravissimam, huiusmodi verbis, sic nimis efficaciter ad luxuriam provocantibus! Mulier, quae rogatur, rogat, nullo servato verecundiae termino, non sollicitatur, sed ipsa sollicitat. Non accipit in mentem, inquit Chryf. quoddam haberetur domina, non quoddam ille erat, servus; sed a fornicitate capta, & diabolico incendio in juvenem insilite tentat. Per singulos dies, nullo intermisso die. Alii: Et factum est secundum hunc diem, post revolutam scilicet hebdomadam, vel lapsum annum, ut eo die, quo coepit tentare animum juvenis, eo quoque altera hebdomada, vel sequenti anno pergeret, ac conareretur illum evincere, quibus possederit ille cebris. Molesta erat, importune instabat, lacrymis, suspiriis, amplissimis pollicitationibus, ut Ruper. ait, obsecrabat, nullis omnino sumptibus pareens, ut inquit Ephrem, singulis horis mutabat amictum, & hanc variam scenam adhibebat. At cuinam? decepto? Adolescenti, non obligato, non frigido, sed adolescenti sanguineo; huiusmodi verbis: Per singulos dies mulier molesta erat adolescenti. Sic incentiva libidinum, ut hic ait Interlin. frequenter impetunt castitatem. Ad haec tamen lapis ille adamantinus, inquit Ephrem, & animo, & corpore inviolabilis persistit, atque in tantam procellam immobilis manet.

O quam verum illud! Qui confidit in Domino, sicut mons Sion, non commovebitur

in aeternum. Chryfost. Est immutabilis in aeternum.

Hi sunt petrae immotae in propositis iam factis, petrae supra petram fundatae. Conserva me, Domine, quoniam speravi in te, &c. Benedicam Dominum, qui tribuit mihi intellectum, in super & usque ad noctem (gravissima tentationis) increpaverunt me venes mei. Camp. Laudabo Dominum, qui in omnibus a consiliis mihi fuit, quin in noctibus medius erudiebant me venes, & immissa mihi a Domino cogitationes (castitatis, puritatis, timoris Dei.) Providebam Dominum in conspectu meo semper, &c. Non derelinquet animam meam in (hoc) Inferno, nec dabit Sanctum tuum videtur corruptionem. Ut verè fundatus! Non erat arundo, sed columna. Sic Sept. hic Psalmo titulum faciat: Descriptio columna, &c.

Valeant inconstantes, valeant arundines, valeant qui volunt, & non volunt. Audi in sanctis institutis, ac propositis adamantinam firmitatem, & constantiam Basilii, quam hi verbis describit frater eius Gregor. in Vita: Placuerat, inquit, ab initio nihil possidere, & pauperem esse: tanquam petra immota, stabile, ac firmum id iudicium fuit, concupiscebatur per puritatem appropinquare Deo; mons erat hae cupiditas, non arundo.

Voluntas est pulsus animae: pulsus tange, & nosti an quis debilis, sanus, vel fortis sit. Fortis voluntas, signum optimae animae valetudinis, debilis, vacillans, interpolata, malae valetudinis. Habet ille firmam valetudinem millies potius moriendi, quam venialiter peccandi. O quam hic procul abest ab infirmitate! Alius vult, & non vult: non vult peccatum, sed vult occasionem: non vult mortale, sed vult veniale: levia sunt ista, non curo corrigere, &c. apud D. Bernard. signum videlicet febricitantis animae in lethale febrem paralarum labentis; febris enim vel modica, dum aliter augetur, fit stabilis, roboratur, ac tandem ad interitum ducit.

Voluntas corvi illius, qui dimissus ab Arcâ, Egrediebatur, & non revertebatur, vel cum Cajetan. ex Hebr. Exibat eundo,

Chryf. ex Grac.

Camp. in Paraph.

Sept.

Nican. in Vita Basilii. S. Basilii bonorum propositorum tenax.

Voluntas est pulsus animae.

D. Bern. in ser. 2. in Convets. S. Pauli.

Gen. 8. Cajet.

endo, & non vedendo; volitans nimirum A circa arcam, & non ingrediens aliquando, timens ne libertatem perderet, ingredi vovisset, sed timebat, volebat, & non volebat, donec volens, nolens, submersus est. &c.

Apostol. *Statim ac placuit ei, qui segregavit me ex utero matris meae, &c. continuo non acquiri carni, & sanguini. Græcè, non adhi ui consilium cum carne, & sanguine.* Hebr. eodem sensu: *Non consului carnem, & sanguinem, sed, &c.*

Anima mea conturbata est propter quadrigas Aminadab. Hic, juxta quorundam Patrum sententiam, primus fuit qui tunc veluti Princeps Tribus Juda, in mare apertum se coniecit Hebr. *Anima mea posuit me currus Aminadab, qui interpretatur spontaneus.* Hi, hi placent Deo: hi terrorem Inferno incutiunt, qui firmam habent voluntatem, qui proposita intrepidè exequuntur.

Et ob id regiam fecit Dominus ipsammet Tribum Juda, inquitur Cajet. in. & Genebr. ob id eam donavit septro, quod aperto mari, cæteris ingredi cunctantibus, nec Moysen, & Aaronem sequentibus, Tribus Juda confidenter ingressus sit, primaque Deum sanctificaverit, quod innuit Psaltes: *In exitu Israël de Aegypto, domus Jacob de populo barbaro, facta est Iudæa.* Hebr. *Iudæa, sanctificatio ejus.* Et in Genes. *Non auferetur sceptrum de Iudæa, & dux de femore ejus, &c.* Ut intelligas, scepro, coronaque cælesti facillè coronandos, qui proposita bona fortiter, ac firmiter exequuntur. O felices! &c.

Væ autem non exequentibus. Audi, & contremisce. In Chronicis Cisterciensium. Vir vitæ venerabilis, Joannes Episcopus, qui de Ordine Cisterciensi assumptus Valentiam satis strenuè rexit Ecclesiam, dum adhuc esset sæcularis, proposuit in animo suo vanitatem sæculi abjicere, & habitu Religionis accepto, servire Domino in Ordine, & in Domo Cisterciensi, Cùmque hoc, quod salubriter proposuerat, per negligentiam differret, cœpit paulatim in mente ipsius

feror ille bonæ intentionis tepescere, Interim verò profectus est ad Sanctum Jacobum, orationis, devotionisque gratiâ. Qui cùm ab illâ peregrinatione regressus fuisset domum suam, eadem nocte apparuit ei per visionem Dominus Jesus Christus, cum Beatis Apostolis suis Petro, & Jacobo. Porro Beatus Jacobus habebat librum quendam pulcherrimum, quem & apertum coram Domino tenebat, in quo ejusdem nomen Clerici erat conscriptum. Et ait Dominus ad Sanctum Petrum: *Dele nomen ejus de libro meo, quoniam resiliit à proposito suo.* Accedens autem Beatus Jacobus ad Dominum ait: *Obsecro, Domine, parce illi, quia peregrinus meus est, jamque se ipsum corrigere festinabit.* Cùmque prædictus Clericus pavens, ac tremens hoc ipsum affirmando promitteret, Dominus ait: *Et quis me inde securum faciet?* Respondit Beatus Jacobus: *Domine, ego fidejussor illius sum.* Evigilans autem idem Clericus, dum secum ista miraretur, iterum mox obdormiens, vidit eandem visionem. Cùmque Beatus Petrus supradictum librum teneret apertum coram Domino, in loco, ubi fuerat nomen Clerici exaratum, apparuit hujusmodi inscriptio: *Muramulus aureus faciemus tibi vermiculatas argento.*

Transactâ verò visione, expergefatus, & gratiam Dei vocantem se toto animo secutus, relictis universis mundi vanitatibus, ad Dommum Cisterciensem festinante accessit, ibique probatus, ac fidelis inventus, monachicum habitum suscepit. In quâ etiam Domo, religione, ac sapientiâ proficiens, factus est postmodum Abbas Bonævallis. Inde verò assumptus est etiam ad Episcopatum Valentie urbis, quem per annos plurimos strenuè regens, multas ibidem adversitates pro defensione justitiæ toleravit. Attendant quæso, istud, qui boni aliquid facere proponunt, & ad effectum perducere negligunt, qui nullo se reatu constringi putant, si bonum, quod facere proposuerunt, non solvant, dummodò non toyceant, cùm manifestè Beatus

Comminatio damnationis, ni illud exequeretur, quod fortè erat mendium sibi præordinatum ad vitam æternam.

Grego-

Græc.
Hebr.

Cont. 6.

Hebr.
Sept.

Psal. 113.
Hebr.
Gen. 49.

Joan. de Assign.
in Conclavi
verum notab.
Ord. Cist. c. 33.
ex lib. qui de
Exord. Ord.
Cister.
Spec. magnam
examp. dist. 3.
exam. 15.

Gregorius doceat, quia si quis in minori bono constitutus, majus aliquod bonum facere proponat, jam sibi minus illud bonum illicitum fecit, & si non solvat, quod propoiuit (quamvis in oculis hominum in minori stare videatur) jam tamen in oculis omnia tenentis Dei, a majori bono cecidit. qui non solum opus, verum etiam cogitationum, & intentionum cordis Judex venturus est. Certè iste servus Dei, de quo loquimur, nullum votum fecisse fecit, sed tamen quod simpliciter proposuerat, per negligentiam distulisse, ei tamen subtilissimus ille scrutator cordium hoc ita pensavit, ut eum de libro vitæ deleri præcepisset, nisi bonum, quod mente conceperat, quanto citius effectu mandare curasset. Hactenus ex Chronicis.

Ioan. Junier
Dominic. in
scala cæli.
Intellige de
libro vitæ se-
cundum quid,
non simpliciter,
a quo nemo ita
conscriptus de-
letur 1. p. q. 24.
art. 2.

Huic non dissimile illud narratur. Clericus quidam immundissimæ vitæ, cui in visione senex apparuit, tenens in manu librum vitæ, in quo erant scripta nomina salvandorum: & quia iste contritus Religionem intraverat, dum in libro legeret nomen suum, ita frequenter rasum invenit, quod vix idem poterat sustinere membrana. Cujus rei rationem ab Angelo sciscitatus, audivit: Proposisti pluries correctionem, & tunc erat scriptum, & resiliendo deletum, & nisi modò Religionem intrasses, damnatus fuisses.

De reverentiâ in oratione, ejus-
que Domo.

PUNCTUM XVIII.

2. Paral. 6.

Fecerat Salomon basim æneam, stetitque super eam, & deinceps flexis genibus contra universam multitudinem Israël, & palmas calum levatis, ait: Domine DEVS Israël &c. Inter haec. Basim æneâ soliditas est humilitatis. In hoc firmissimo fundamento fundatur oratio, quæ cælis penetrat. Humilium, & mansuetorum tibi semper placuit de peccato: *Respexit in oratio-*

nem humilium, aut, in orationem vacui, Hebr. Luc. 18. nimirum sui ipsius. Ut vacuus Publicanus à longè stans, nec oculos quidem audens levare, suumque humiliter pectus percutiens: ut humilis! Sed Pharisæus ut se ipso plenus, apud se orans! Apud se certè orabat, qui se ipso plenus erat. Hic non stabat super basim æneam: nullâ humilitate, aut reverentiâ ante Deum erat, qui arroganter se jactabat.

B *Ssevit Salomon super basim æneam, & palmas in calum levatis.* Ubi notanda est hæc manuum elevatio in hac materiâ satis frequens: *Elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum. Extollite manus vestras in sancta. Vole: viros orare in omni loco, levantes puras manus.* Sic Moyses oravit

Exod. 17. *Orare elevatis manibus: levare etenim manus, habitus est orantis cum reverentiâ, quasi hac manuum extensione nos Dei servos, sibi velit.* C *ac mancipia fateamur, & in Dei manus nos ipsos dedamus.* Paratus est, inquit Tertullian. ad omne supplicium ipse habitus orantis: quasi dicat orantis, præstid sum: necesse, aut plede, si vis, aut certè misere.

Contestabantur præterea Sancti Dei divinam reverentiam, dum Deum orabant tam curvo corpore, & inter genua faciem ponerent. Sic oraturus Elias posuit faciem suam inter genua sua, & pronus adorabat Dominum. Quid hæc glomeratione, nisi reverentiam signabant, quæ veluti servi, ut olim flagellis locisque caedendi ante divinam præsentiam se ponebant? quasi dicerent: Necesse, aut plede, si vis, ad omne supplicium parati sumus. Aut potius ceu pueri in ventre matris glomerati, ut vult Aristot. & Hippocrates, præsignabant propriam vilitatem, ac miseriam. *Adolescens sum ego, & contemptus, &c.*

O quam reverenter orabat Sanctissimus hic Rex! *Adhasit pavimento anima mea. Græc. Adhasit pulveri anima mea.* Psal. 118. Græc. Sic olim Abraham pronus in terra: *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis, & cinis.* Gen. 18. Græc. Mira orantium reverentia. Nostis unde? Ex conceptu Dei summæ majestatis, cui cultus latræ, Græc. adoratio summæ reverentiæ, ac timoris debetur. Gen.